

# POCZAJ BÓH

## ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOW

12. číslo

Budyšin, decembr 1957

Lětnik 7

**Naše hrono  
za měsac decembr 1957**

„Swětło swěci w ćemności.“  
Jan 1, 5

Hody swjećimy. Do hodownych naložkow slušeja swěcy a swěčki. Wosebiteho wuznama su nabyły w Rudnych horach. Wšo dyrbi so swěćić Božu nóc, abo lěpje prajene Bože nocy, přetož maja tam tři: přenju Božu nóc patoržicu, druhu silwestr a třecu do Třoch kralow. Wšudžom su swěčki natykane, wězo na hodownym štomje, dale na hodownej pyramidze, potom na hodownym swěćniku z wjele figurami, dale tam steja jandželki a hórniky, kiž wšitke swěčki noša, dale so zyboli a blyšći hodowny kućik ze žlobikom, z njobjeskim wójskom a ze wšelakim druhim, štož so tam hišće pokazuje, ale tež wšitke wokna su wobswětleny, nic jenož w domskich, ale tež w cyrkwjach a tam wosebje na wěži hač horje. Maš w Rudnych horach w hodownym času woprawdźite mo-rjo swěcow.

Wšitke swěcy a swěčki pokazuja na toho, kiž je so Božu nóc narodzil. Su znamjo toho, kiž je sam prajil, zo je swětło swěta.

A tute swětło swěci w ćemności. Wězo, přetož jenož w ćemności, ma docyla zmysla, zo so swěci! A swětło Jezom Chrysta swěci w ćemności swěta. Z tym njeje prajene, zo je na swěće jenož luta ćma. Tež na swěće so wulke, dobre, rjane wěcy stawaja, Ale porno swětlu Chrystusowemu je wšo ćemne. Zo pak so na swěće tež ćmowe wěcy namakaja, to dyrbi každy připóznać. A zo je tež pola nas a w nas, w našej wokolinje, wjele ćmy, to njemóže nichtón přec. Ale runje do teje ćmy swěci wot toho časa, w kotrymž je so Zbožnik narodzil, jasne swětło. Bohu budź džak! Hamjeń.

## Zaso je adwent!

Zaso je adwent! Kak je nam we wutrobje? Smy tak prawje po adwentskim wašnju wjeseli? Šmrčkowa haložka, swěčka, wěnc! Słyšu mjelčo: Haj! Wótře pak: Ale! Adwent, haj! Ale my so adwenta bojimy, zawěrnje so jeho bojimy.

Mi so zda, zo mamy wjace na adwent chorych dwžli strowych ludži. Hospozy, mawerje wulkich



swójbow, wosamoćeni, jeći — tajcy, kotřiž su we sebi zajeći, a jacych w jastwach. Mužojo, kotřiž so zdadza być stróžbni a sprawni, poduša adwentski čas z lutym džěłom. Na adwent chori čłowjekoj so tajcy, kotřiž njemóža adwentsku jasnosť znjesć. Woni dyrbja so chować před njej, hewak škoduja na woći a na dušu.

Na adwent chori su pak tež ći, kotřiž maju wopačne mysle wo adwentskim a hodownym času. Woni mjenja, zo tutón čas wjele, haj přewjele wot nich sej žada: čas a pjenjezy a móc, dušinu móc. Schorić móžemy, hdyž tute žadanja přez našu móc du.

Kak wjele ludži — tež křescijanow — z hodownym časom, kaž so wón pola nas nětko swěci, wjace njedochini. Woni su w hodownym času na kóncu svojich čělnych a dušnych mocow.

Što pak nětk? Je to adwent? Potom chcemy radšo z nim přestać. Potom zhašejmy radšo swěčki a znošmy wěncy won.

Posluchajmy na to, što Bóh praji a čini. Snano so z tym tež naš adwent přeměni. Snano budže wón potom nam spomožny.

Bóh nam praji: Stawaj a rozswětluj so, přetož twoje swětło přińdže a krasnosť Knjeza schadza na tebi.

Bóh nas lěpje znaje, hač my sami. Wón nas njetroštjuje: To wšak je jenož pol tak zlé. To wšak budže so wšitko zaso činić. Bóh praji: „Spróćni sće a přenapinani! Wy sće na kóncu svojich mocow. Pó ćmě chodźiće a sće sami ćmowi“. Bože swětło pak móže nas rozswětlić. My sami njemóžemy ničo činić, chiba zo so damy přeswětlić. Tole hojace swětlo njeje z nas, to je Boži skutk, kiž je so hižom stal. Twoje swětlo je hižom přišlo. Jezus, swětło swěta, tu je! Wón hoji džensa kaž před 2000 lětami přez swoje wumrěće a zrowastanjenje.

Ewangelijon za wšěch na adwent chorych rěka: Twój Zbožnik je přišo. Njeh móc jeho swěta, jeho křćenicy, jeho słowa, jeho sakramenta, jeho žiweje wosady tebje přeswětli. To budže so wuskutkowac na tebi, na twojej swójbje, na twojej wokolinje bjez twojeho napinanja.

Na hodownych wobrazach wuchadza wot Jezusa w žlobje wšo swětlo, kotrež wobswětli pastyrjow, kralow, skót a hrjady. Haj, wšón swět dostawa wot njeho swěta. Čmowe duchu dyrbja čekać.

Prawi křescijenjo su Bože transparenty, kotrež druhim pomhaju, druhim swěća, druhich zwjeseluja. Tajcy křecijenjo su kaž adwentne swěčki, kotrež swěćo so spala.

Zo bychy tola wšitcy na adwent chori někotrych strowych zetkali a z jich blyšća radosć děstali.

Po Dr. August Knorr.

Adwent tu je. Die Kirche.

## Amalie Sieveking

(1794—1859)

(Skónčenje)

Amalie Sieveking spózna jako jena z přních nuzu pobrachowacych bydlenjow a strachi, kotrež z toho za čelo a dušu nastawaju. Wona widžeše, što bě nuzne, a jako widžomne znamjo swojeje starosciweje lubosće da přnje bydlenske sydlišćo natwarić — Amalienstift — hdžež namaka 18 swójbow swój dom. Tak husto kaž jenož móžeše, chodžeše k tutym twarjenjam a widžeše tam blěde džěci rozkčěwać, wopílcow a mandželstwolamarjow so wobrocić. To běše jejneje wutroby wyskanje a chwalenje!

Wosrjedž jejneho džěla dóndže Fliednerjowa próstwa, zo by do Kaiserswertha přišla a tam wjednistwo založeneho doma diakonisow přewzala. Njedžiwajcy toho, zo by so z tym jeje najwutrobnišo přeće dopjelnilo, njemóžeše so tola wot Hamburka džělić. Wona smědžeše hišće 25. rónicu swójeho lu-

warstwa dcěkać. Na tutón swjedžen džiwachu po cylej Němskej. Samo ministerialny rada Wichern bě z Barlina přichwatał, zo by swjedženske předowanje přewzał.

Potom pak jeje mocy chwatajcy woteběrachu. Jejna duša bě sej čas žiwjenja přewjele wot čěla žadała. Hišće raz chcyše slowa 42. psalma slyšeć: Kaž jeleń jachli po zymnej wodže, tak zdychuje moja duša, Božo, k tebi. 1. jutrownika 1859 je ju Bóh Knjez wotwołał. Bratřa Hamburkskeho „Rauhes Haus“ donjesechu kašć, kiž běše cyle bjez kóždeje pychi, na rownišćo swóby syndikusa Sievekinga. Při rowje wučitachu z japoštol-skich skutkow (9.36): W Jopje pak běše wučobnica z mjenom Tabita, ta běše poľna dobrych skutkow a jaľmožinow.

Po Jörg Erb, „Die Wolke der Zeugen“ swobodnje přeložil stud. theol. A.

će předować?“ — Po krótkim přemyslowanju wotmolwi: „Wo hródži!“ „Derje!“ džach na kóncu, hačrunjež sebi pomyslich: što chce jednu hodžinu wo hródži řećeć? —

Fatoržicu wječor mějachmy sylny wětr, haj samo wichor. Hač běše snano runje tohodla žurla cyle poľna hač na poslednje městno? Wězo běchu hosćo ze wšěch rjadownjow pieprošeni a skoro wšitcy běchu tež přišli. Spěwachmy hodowny kěrľuš, po krótkim čitaniu z biblije hišće jedyn. So pomodliwši započa předować. Sym wjele předowanjow slyšał a wjele zabył, tamne pak nic. „Luba zjednoćena wosada“, praješe wón, „k hodam znajmjeńša dyrbjeli při wěrnosći wostać. Bohužel pak dyrbju hnydom při započatku lhać. Mjenujcy docyła wěrnó njeje, zo smy „zjednoćena wosada“. Smy zjednoćeni? Njehlada kóždy bojaznje na swoje a pyta to, štož ma, hišće přisporjeć, a to husto na škodu druhich! My njejsmy zjednoćeni, ale rozščěpjeni do rjadownjow, hdžež jedna z drugej njecha ničó činić měć. My so jedyn wot drugeho zdalujemy. Kak potajkim směm rjec: „Luba zjednoćena wosada?“ Ja Was tež njelubuju. Abo lubujeće wy mje abo so sami mjez sobu? Abo wěriće, zo Bóh Was lubuje tajkich, kajcyž nětko runje sće? Mje njelubuje Bóh na žadyn pad! Přetož ja sym kaž profeta Jona čeknył, dokelž njechach swoju winowatosć dopjelníć. Kajka to bě? Dyrbjach swojim stwjerdnjenym a lakomnym buram předować, zo běchu woni wina nuzy a samotnosće chudych: dyrbjach sej wot nich žadać, mjez sobu woprawdzići bratřa być abo křiž wot cyrkwineje wěže dele wzać. Ja dyrbjach sam w swojim žiwjenju za Chrystom chodzić, ale bojach so čłowjekow bóle dyžli Boha. Nětk pak sym na tutej łódzi z Wami a dyrbju Wam předować. Dyrbju Wam to samsne prajić kaž swojim buram: Sće-li křescenjo, potom budžće to tež woprawdže. Pušćće swoje procesy a wšu zwadu, kiž wuchadža jenož ze sebičnosće. Započńće skónčnje po Chrystusu a z Chrystusom w nowym žiwjenju žiwi być. — Hlejće, Bóh je nam tutón sněhowy wichor posłał, kotryž móže nas w kóždym wokomiku do hľubiny morja storhnyć. Nětk swojej ruce styknjeće. Ale zajutřišim, hdyž je wšo nimo, sće zaso wšo zabyli. Potom sće zaso žiwi po swojich skoćacych požadosćach, kaž njeby bylo žaneho Boha a žaneho swědo-

## Njezapomnite hodowne předowanje

Z dopomnjenkow stareho kapitana

„Před něhdže dwaceći lětami mějach w hodownym času dansku łódž „Florentine“ do Ameriki dowjesć. Pućowachu zwjetša němscy a jendželscy hosćo. Jako so hody přibližowachu, běchu we wěstych wuskosćach. Po starym wašnjju chychmy patoržicu wječor prawu Božu nóc z kemšemi swjećić. Ale žadyn duchowny na łódzi njebě. Prašach so tuteho a tamneho z „inteligency“ přenjeje a drugeje rjadownje. Nichtón pak njechaše to na so wzać. Skónčnje džěch do třećeje rjadownje, hdžež jednoríši a chudši ludžo přebywachu. Mjez nimi bě mlody Šwicar. Tón pak cyly džěń w knihach studowaše, pak sej z džěćimi wupućowarjow hrajkaje. Rěkachu jemu Woergli. K njemu přistupiwi pra-

šach so: „Knjez Woergli, wo kotrym teksće byšće k hodam předował?“ Skoro so nastrožiwši napřećiwi: „Štó je Wam, knjez kapitano, prajił, zo sym z duchownym?“ — „Mužo, čłowječe, to je tola krasne, to docyła wědzał njejsym! To wumóže mje wot wšitkich wuskosćow!“ — „Nawopak“, džeše wón, „to Wam přinjeje jenož wuskosće! Štó z přenjeje a drugeje rjadownje budže chycć posluchać na předowanje jedneho z třećeje rjadownje?“ — „To je moja starosć,“ wotmolwich. „Maće talar?“ — „Ně, sym po puću k Indijanskim. Tam trjebam druge wěcy, jeno žadyn talar.“ — „Ničo wo to!“ prajach. „Potajkim wučinjene: Patoržicu wječor w žurli přenjeje rjadownje. Wo čim chce-

mja. Tohodla wuchadza hodowny ewangelij za nas z hródze, zo bychmy spóznali, hdze po swojim čłowskim wašnju woprawdže slušamy.

Što wam docyła pomhaja tajke přédowanja. W nuzy čłowjek prosy, ale hdyž so jemu derje dze, myslí hinak. A wy sće to derje nawukli a njechaće a so toho wzdawać!

Ach, kak my wšitcy poslušachmy' na tute słowa! Najprjedy čujachu so někotři zranjeni. Ale skónčnje dyrbyeše kóždy do toho, štož praješe, zwolić. Wšitcy jemu rozumichu, přetož Woergli rěčeše po němsku, potom zaso po jendźelsku abo po francosku. A hri-

## Naš čas so ruče minje!

Pod tutym heslom budže naš kublanski dzeń pónđzelu, 24. ma-leho rózka, dopódnja w 9.30 hodž., w Budyšinje na Hornčerskej hasy stać. Dwaj přednoškaj so po přédowanju poskićitej.

Što je wina, zo žane chwile nimamy?

Što je hódne dosć, zo bychmy z nim swoje krótkje žiwjenje napjelnili?

Kublanski dzeń so popódnju w 16.00 hodž. skónči. My wočakujemy wšitkich serbskich cyrkwinskih předstejerjow, ale tež druhich zajimcow serbskeho cyrkwinskeho žiwjenja.

Wosebite přeprašenja so lětsa njerozesćelu.

mot jeho slowow běše runje tak sylny kaž hrímanje wonka. Z jednym razom pak cyle mernje a přečelnje rěčeše. „Bratřa“, tak dale přédowaše, „hdyž po Božej woli nětko njepríndžemy do New Yorka, ale nadeńdžemy zhromadny row we hlubínje morja, mamy snano wjetši dobytk hač hdyž budžemy dale na stare wašnje žiwi. Njeje Chrystus sam wobswědčał, zo by tomu, kiž pohóršuje jednoho z mólkich, lěpje było, zo by mlyn-ski kamjeň na jeho powěsnjeny a wón potepjeny był w morju, hdžež je najhlubše? — A njejsmy to wšitcy zawinowali? Što chcemy činić, moji lubi?“

Wokomik přesta. Tu a tam móžeše slyšeć zdychowanje. Prezident Plumber z jedneje z najwjetšich bankow w Americe, pó-

dla mje sedžo, wutřě sebi pót z čola. A jedyn wyšk na mojej drugej stronje praješe jenož: „Mój Božo!“

„Što chcemy činić?“, so Woergli zaso woprašaja, „Chrystus, kotrehož mysle z nami smy přeco zaso křižowali, kaž su čłowjekojó jeho sameho tehdom křižowali, — tón je tež na morju. Widziće tam tu žonu z rubiškom; nejnej woči so swěćitej, wona so njeboji: Njewidziće, zo“ — cyle pomalku a sčicha rěčeše — „zo Chrystus při njej stejí? — Ale runje tak stejí wón při kóždym mjez nami, tež při Was, knjez Plumbero, a pola Was, kapitano! Njemóžeće wokomik swoje woči začinić a sebi pomyslić: Chrystus je při mni! Wón, najčisćiši we wšem mojim blóće. A dale dyrbiće sebi pomyslić: Chrystus w mojej — skoćacej, na hródz podobnej wutrobje. — Haj wšak, tam tak bjez pomocy kaž nowonarodžene w žlobiku, ale — wón je tu! Njechaće to wěrić? Wy dyrbiće to wěrić, my wšitcy dyrbimy to wěrić. Abo my smy zhubjeni a njejsmy wjace hač zwěrjo. — Wupřestrěwajmy nětko ruce k Zbóžnikej swěta a dajmy jemu swoje žiwjenje, tak kaž to pastyrjo a mudri z rańšeho kraja činjachu. Tež woni dyrbjachu zańć do hródze. Štož sebi myslí, zo je přewysoki —“

W tym wokomiku zatřase so mőcnje lódž. Druhi nawođowar, kiž mje wonka zastupowaše, přińdže k durjam a mi zakiwa. Dyrbjach won. Běše čezka nóc, snano najčěša mojeho cyleho žiwjenja. Wot tuteje nocy sem wjace njezakliwam. Tež hewak je so wšelake přeměniło.

Na druhi dzeń bě zaso chětro čicho. Na lódži pak čicho njebě, bě wěsty njeměr mjez hosćemi. Wša zwonkowna a zymna zdworliwosć běše so zhubiła. Na kőncu přédowanja běše Woergli kolektu za chudych w třećeje rjadowni zběrał. Mr. Plumber bě jenož 50 dolarow za sebje wobchowal, wšo druge — a to běchu tysacy — běše na taler dał. Knjenje dachu złoto a slěboro a druhu pychu. Dopódnja přińdžechu hosćo z přenjeje rjadownje sebi žadachu jenož jednore blido a tež jednoru kuchinu. Za hosći třećeje rjadownje chychu woni sobu zaplaćić. Porjad lódže běše přećiwo tomu. Ale što plaćeše nětko zwonkowny porjad? Nětko knježeše druhi porjad, kiž nje-steješe na papjerje, ale we wutrobje. Popódnju wotmėiachmy ho-

downe wobradženje, kiž nje-steješe na programje. Jedyn bohaty namjetowaše, zo dyrbjachu hosći přenjeje rjadownje při džěćoch chudych z třećeje rjadownje kmótrić. Wón sam wuzwoli hnydom dweju potřebneju hólcow a měješe jeju kaž swojej džěsci. Džensa staj inženěraj w Mexiko. Jedna stara knjeni chcyše tež na kóždy pad kmótrić. Žanych džěci pak wjace njebě. Wšitke běchu svojich kmó-trow namakali. Tak adoptowaše młodeho hórnikar, kiž běše so jako „slepy pasažer“ přikradnył. Jedne lěto pozdžišo je jej při wulkim wohenju žiwjenje wuchowal. Młody předar pak je wupućowarjow do Kanady přewođzał a wosta jich farar. Słyšach, zo su w jeho wosadže woprawdže kaž přeni křescenjo žiwi. Woni wšitcy njeběchu tamne spodžiwne, ale mőcne hodowne přédowanje zabyli, — ani ja!“

(Po powėdančku W. Müllera-Gordona přel. L.)

## Hody po wšem swěće

Spodžiwne je, kak sylnje so křescijanske hody mjez ludami wuskutkuja. Po wšem swěće, hdžežkuli je Jezusowa wosada, su Bože domy přepjelnjene — nic jenož z wěriacymi ale tež z pohanami po wulkich črjódach. Tež zdalenyh čehnje Boža lubosć mőcnje. Tak je Bóh s wět lubował, zo je swojeho jeničkeho narodženeho Syna dał.

## Hodowny štom

Skoro wšudžom jón zetkamy. Njech tež w stwórbje ničo njeje, štož by jenož z daloka na jědlu abo šmrěk dopomniło: Hodowny štom pak dyrbi być! Ze wšěmi mőžnymi štomami sej to wupomhaju, samo z wudžělanymi! W južnej Africe su tajke w fabrikach wudžělane štomu na předaň. Husto dosć sej je tež sami zhotuja. Do kija, kiž ma być zdonk štoma, wuwjerća džěry, do kotrychž potom „haložki“ natykuja, abo tež zelene wobarbjene kurjace pjera. Wažne su wězo swěčki. Škoda jenož, zo so we wulkej horcoće rozeškřeja. Na lubozne wašnje husto dosć domoródní svoje „hodowne štomu“ pyša. Tak bjeru indiscy křescijenjo zelenu mangowu halozu, sadža ju do blachoweho sudobja a napowěšaja ju ze čerwjenyymi tomatami a papriku.

## W južnej Africe: najhorcyse ieco

W južnej Africe je hodowny čas wosrjedž lěća. Slónco smali. Termometr pokazuje 40, haj 50 stopjernow. Róže ktu. Brěčki su zrale. Z blakami maš tež wišnje. Doma pytaš stysknje za chłodnym blečkom. Wokna su wšě zawrjene, zo bychy muchi změrom byle, jenož mała škalba tam je, zo bychy so muchi z čmy do swětla namakaše. Ow, kak to wšitcy horcoty dla stonaju. Čim dlěje dyrbyja na dešč čakać, čim hrózbniša je horcota. A tola so noweho wjedra boja, přetož z nim džeja — a to runje husto w hodownym času — strašne njewjedra. Krupy, wjetše hač ku-

rjace jejka, rozbijeja wšo na zahrodach a na polach. Běda wšěm čłowjekam, kotrychž tajke njewjedro pod hołym njebjom přechwata. Chěže dyrbyja blachowe třěchi měć, přetož cyhele a drjewo bychy krupy rozbiše. W hodownym času přizjewjeja so tež druzy njeprošeni hosćo: Skopčki přichadžeja z tajkimi rojemi, zo je slónco začměte. Potom njewostanje ani lópjena na štomje, ani stwjelca na polu. Abo wulke husańcy so přiwleku. Kilometry daloko zawodžeja hrózbne, wulke husańcy puće a zahony. Skopčki a husańcy su hižom někotremužkuli hodowne wjesele skazyle.

## Hody w indiskej wosadže

Boži dom je z palmowymi halozami a kwětkojtymi pletwami wupyšeny. Wjele swěčkow je na woltarnišću nastajenych, kotrež so z kwětkami napřemo blyšća. Cyrkej je najprjedy napjelnjena z borbotanjom ludźi, ale hdyž je so Boža služba započnyła, potom hólčata spěwaju z cylej šiju, zo jim žily začekaju. Wša wosada je z radosću hnuta, tež po kemšach hišće, hdyž wjesele bjesadujo w skupinach před cyrkwu steja. W tutych dnjach so wosadni mjez sobu wo-

pytuja. Nětkle maju chwile, přetož hodowne wjesele traje hač do sylvestr wječora. Na tutym wječoru so cyla wosada zaso zhromadza a swjeći swjate Bože wotkazanje, a wšitcy, bjez wuwzaća, stupja k Božemu blidu. Hdyž widžimy tajke syly ludźi pod rjanym módrym njebjom wjesele hody swjećić, zabywamy zymsku rjanosć patoržicy w domiznje. My čujemy so z tutymi čłowjekami zjednoćeni, přetož Boži jenički narodženy Syn je we nich, mjez nimi a z nimi.

## Překwapjenje z blachowej tyzku

Črjoda papuanskich křesćijanow džełaše daloko w cuzbje na kupje Rabaul. Hody přeprasy jich tamniši bruny duchowny sobu na Božu nóc. Woni sej wumyslichu přechwapjenje. Jako běše Boža služba nimale doskónčena, stupichu papuanscy hosćo do srjedž cyrkwe a spěwachu spěw po swojim wašnjju. Wšitcy ze spodziwanjom na hlós posłuchachu. Słowa tak a tak njezrozumichu. Wosrjedž spěwanja pušći so pakćik wot wjercha runje před spěwarjow, w nim běše blachowa tyska ze zapalenej hródznej lampu. Dwanaće muži přistupiwiši zaswěći sej swoju swěčku při lampje a poda spěwajo swěću dale, doniž njebě rumnosć swjedzense wobswětlena. Potom přestachu ze spěwanjom a jedyn z nich stupi dopředka a praješe:

„Přeceljo, kaž tuto swětlo z wjercha, tak je Jezus z njebjes přišoł na zemju. Wón so zjewi jako jasne swětlo, kotrež čmu rozswětluje. Japoštoljo dachu so jako přeni rozswětlic a podachu swětlo dale. Wot toho časa sem rozšěrja so Bože swětlo po wšěm swěće a je tež k nam brunym, zhubjenym čłowjekam přišlo. Na to chcemy spominać a za to džakowni być.“

### Straža při žlobje

Z wosady w nawječornoafriskanskim lěsu so nam powěda: Po Božej nocy wosta cyla wosada hromadže a stražowaše při „žlobje“. Cyličku nóc spěwachu, a to nic jenož w Božim domje, ale tež na hasach pohanskeho města.

## Jezus je so w Aziji narodžil

„Jezus je so w Aziji narodžil. Jezus je jedyn z nas! Wy běli misionaroyo sće nam Bože słowo přinesli. Nětko je na nas. My chcemy do Wašich stopow stupać. Za Wašu pomoc smy Wam džakowni, ale dosć derje wěmy, zo ma wša pomoc swoje wobmjezowane možnoty. Džensa smy my powołani, Bože słowo pohanam mjez našim ludom předować a přez mjezy tež druhim barbojnym ludam.“ (Młody indiski křesćijan).

## Z hodowneho předowanja afriskeho duchowneho

„Kak je tola žiwjenje pohana poľne bojosće wot schadženja hač do zachadženja slónca. Dokelž smy žiweho Boha wopušćili, tohodla dyrbymy so bojeć. Při směrkanju a po čmě, při knykanju a šumjenju lěsa so jako pohanjo bojimy. Stajnje a wšudžom zetkamy w swojej domiznje bojosć, strachowanje a hrozu. Što nas wuswobodzi? Bohu budž džak, zo to wěmy a puć znajemy. W našim křesćijanskim žiwjenju je nětko měr a pokoj město stracha a njeměra, dokelž nam je so Zbožnik narodžil.“

(Farar Robert Kwami)

Po knize Carl Paeschke, Das gute Wort in der Welt.



Njeswačidlo. 15. nazymnika mějachmy rjany wosadni wječor ze spěwanjom a instrumentalnej hudźbu. Nimo jeneho hosća běchu wšitcy spěwarjo a hudźbnicy wosadni. Z radosću a džakownosću spominamy na tutón bohaće wuhotowany wječor.

Čisć a nakład: III-4-9. Nowa Doba, čisćerňa a nakład Domowiny w Budyšinje. Licenca č. 733. Wuchadza jónkróć za měsac. Rjadowe serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamowlity redaktor: superintendent G. Mjerwa-Bukečanski.